

Kenéz Ferenc

Nagyvárad emléke

A Hattyú-utcában rémisztó volt,
Hisz meztelen voltál s meztelen voltam.
A vasgár kömyékén csend honolt.
A sztahanovisták már rég aludtak.
Taxival érkezünk a kis proli-házba,
Hol először vetkőztünk meztelenre.
A sofőr, gyanítom, mindent látott.
A Hattyú-utcában fura lett minden,
Hisz meztelen voltál s meztelen lettem.
És szállt fölfele a két égítést:
Én földed voltam s te a holdam.
Az ablakon túl fiúk lesték:
Milyen a mennyszinű festék.
Ám amit láttak, két pucér test volt,
Talán csak fél föld, talán csak félhold,
Amint távolodnak és közelednek,
Ártatlanul és tudatlanul,
Mikor a hold földül tanul,
Mikor a föld holdul tanul.
Másnap motoron hazavíttek.
Léda kimosta kicsi inged.

Ház a hegy oldalában

Egykori barátom a hegy oldalában lakik.
Volt neki kése, bicskája régen.
Most egy nagy macska uralja a házat.

Egykori barátom időnként nekiveselkedik,
Hogy megemelintse a világmindenséget.
Megvan mindene hozzá.

Általában ragyogóan megy minden.
A macska szakértőmód figyel a munkafolyamatot
Az utolsó pillanatig

Ám akkor valami bekattan a
Macskának s megszólal:
Te, hol a kisbicska?

A világegyetem kibillen
Egyensúlyából.

A barátom rohan a telefonhoz
Az éjszaka közepén
És száraz szemekkel sírva
Tárcsázza a számom.

A macska közben ásít
Egy nagyot. Rég tudja: a világegyetem
Jól elvan a kisbicska nélkül.

Hegy, centi

A fiúk, kis ceruzájukkal, gyorsan
bemérik a hegyet.

Egymásra néznek, bólintanak.
Ettől eddig.
Hát akkor – ennyi.

*Vihetitek! – szólnak hátra félvállról
valakihez.
Hegy másik, centizés újra.*

*Újra hegy, újra centi.
Hegy. Centi.*

*Az irány tartható.
A centi szabályos.*

*A tüzes mélységek lakói
persze, tudják: így történik ez
minden indulóval.*

*Kihívás mindnek
a kezeügyébe kerülő centi.
És kihívás minden
útfába kerülő vulkán.
Villám és oskolamesterek
dolga a többi.*

A fiúk ábécéje

*Hát jó, akkor szedjük szét a
Nyelvet, szedjük szét a szavakat,
A magánhangzókat, mássalhangzókat
Is, úgy tudok örülni nektek, fiúk,
Nincs annál nagyobb dolog, mint ha
Látszatja van a munkának,
Dobjatok csak ide egy A betűt,
Ha lehetséges, jól van,
Úgy, most egy N betűt kérek,
Köszí, kibabálunk mi az angyalok
Seregével, a rohadt anyjukba, az
Égyszínkék fityulájukkal, óriás
Hófehér szárnyaikkal, add csak ide
Azt a GY betűt is, és az L-t is kérem,
Lógjon ki a bele annak a kurva
Angyálnak, jó lesz ez, fiúk, s
Akkor most kérem azt a másik
A betűt is, a rohadt életbe, na
Úgy, jó, akkor most tárgyalhatunk,
Mondd csak, kisapám, most
Mondhatod: tulajdonképpen
Mi a bajod neked
A magyar ábécével?*

A város egykori bajnoka

*Vár engem ott egy hely,
a nagyszalontai főtéren,
ahol az almát majd én mérem,
almát, körtét és egyebet,
mint apámról, rólam sem tudnak
majd egyebet,
ki is kacagnak tán a gyerekek,
összesúgnak és kikacagnak,
hogy lóg a cipőmből a madzag,
nem tudják majd mennyi ideát
temettem én el odaát,
furcsállják tán, hogy mindig
mosolygok, ismerni fogják
az almás bolondot,
ismert leszek, mint kamaszkoromban,
mikor a város friss bajnoka voltam,
tehetségesnek mondott,
jóraló diák,*

no persze, ez a város
már nem ismeri amannak a fiát,
nem tudja majd ünnepélyen a diák,
hogy a verset, mit oly szépen szavalt,
az öreg írta, a kisöreg,
ki örökké ott ül
a főtér sarkán,
mosolyogva a sorsán s az almán,
mert a kettő, lám, egybefutott,
ágtalan lett és
lepotyogott.

Pillangók nyomvonalán

Mint kinek élete függ tőle,
úgy nézegetem a köztem
és a pillangó röpködése közötti távot.
Hagyd abba! Hagyd abba! –
szólongatom mániákusan, hozzátéve:
ez mind nagyon szép, de most
én következem!
A pillangó ilyenkor félrelibben,
kissé csúfondárosan talán,
utat csinál nekem az égben.
Egyre több és több utat
kanyarít számomra a légben.
Hagyd abba! Én következem! –
üvöltöm irtózatosan, hadd
hallják a szentek is, az égben,
akik mindent tudnak rólam,
tudják, hogy valaha én is
milyen szépen repültem!
Hagyd abba!
Pillangók, félre az útból!
Én következem! – üvöltöm
az Üllői út 68. szám alatt.